

XIX
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Anul XIX / nr. 10 / 3 iunie 2012

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

1
iunie

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

XIX
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Coordonator: Ion M. Tomuș

Echipa (Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu):

Adina Katona, Alexandra Achim, Ana Năneștean, Andreea Tudosă, Camelia Oană, Carmen Stroia,
Cristian Opreș, Doriană Tăuț, Ilinca Tamara Todoruț, Irina Mihoc, Livia Stoica, Lucia Bucurenciu,
Mihaela Anghel, Savu Popa, Vlad Părău

ISSN 2248 – 1176

ISSN-L = 2248 – 1176

Layout & DTP deAdMAR

Tipar: printatu.ro

Facultatea de Litere și Arte
departamentul de artă teatrală
MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI
UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” SIBIU

Lucia Bucurenciu

Rodin: Doar geniul supraviețuiește

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

Dacă ne-am detașa câteva clipe de armura idiomului teatral și am încerca o analiză din perspectiva științelor naturii? Probabil că *Eu, Rodin* ar părea o vietate supradimensionată și, lucru straniu pentru o creatură de proporții cosmice, extrem de agilă. Un lornion ar fi binevenit și, încordați, am putea aștepta să surprindem o cută, o fibră sau orice structură moleculară specifică unui organism diferit de al nostru. Numai că această viețuitoare nu este liberă și trebuie să se supună celor doi creatori care îi dictează mișcările cu neliniște și febrilitate. Dar, atâta timp cât ea defilează cu mândrie, etalându-și calitățile fără dificultate, stăpânii sunt mulțumiți. De ea depinde buna relaționare a două forțe creatoare aparent antagonice.

Probabil că o astfel de prezentare ar părea ușor ambiguă, dar cum am putea descrie sinteza dintre munca unui regizor de teatru și munca unui coregraf? Mihai Măniușiu și Marc Bogaerts ne oferă un spectacol de teatru-dans, enigmatic și interogativ, o transpunere alegorică a vanității și aroganței care, de multe ori, însoțesc geniul artistic.

Am fi tentați să acordăm credit iubirii care,

timp de zece ani, a electrizat cele două conștiințe artistice pasionate de sculptură: Auguste Rodin (Constantin Chiriac) și Camille Claudel (Esther Cloet). Femeia-copil, rebela de o grație ireală, care a inspirat geniul, pășește timid în atelierul marelui Rodin. Devine ucenica, muza și iubita lui, ca lutul în mâinile unui artizan. Dar, treptat, maestrul simte că eleva îl egalează. Nu talentul ei (nimeni nu se poate măsura cu uriașul Rodin!), ci aroganța se cere exterminată. În fond, își spune el, măreția operelor create de Camille se datorează inspirației pe care apropierea lui pasională a transmis-o. Fragilitatea Camillei nu face față nici refuzului de a întemeia împreună o familie, sufletul ei urmând a se descompune, timp de zeci de ani, într-un azil de nebuni. Dar, pentru Rodin, gloria este neprețuită! Chiar dacă identitatea lui se va topi în negurile vremii, geniul său va supraviețui. Un gând atât de simplu poate acționa ca un narcotic asupra unui spirit mândru și ambițios.

Autorul textului, Patrick Roegiers, explorează una dintre marile teme prezente în literatura universală. Setea de putere este sursa unei potențe artistice impresionante, iar Rodin nu are nevoie de adoratori. Sigur că adoratorii

sunt oricând bineveniți, dar personajul nostru își este autosuficient. De fapt, am putea considera că suportul lingvistic al spectacolului este un monolog care permite o libertate de expresie verbală numai lui Rodin. El declamă cu o demnitate solară, venită parcă dintr-o altă epocă. Ne este greu să îl înțelegem și, poate de aceea, am empatiza mai ușor cu Camille. Plasticitatea mișcărilor ei și emoția pe care o exprimă non-verbal sunt expresii ale unei existențe efemere, dar înflăcărate. Sunt foarte puține și scurte momentele în care cele două personaje interacționează fizic, deși scenografia Iulianeî Vîlsan propune o atmosferă care le îndeamnă la o apropiere tainică. Cu cât sunt mai incitante diferențele care anunță o falsă complementaritate, cu atât sunt mai neplăcute distanțările care se desfășoară ca o urmare firească a unei astfel de apropieri.

Eu, Rodin este un studiu antropologic al conștiinței artistice individuale, aflate într-un duel nesfârșit cu acțiunea distructivă a factorului temporal. Este o încercare, surprinzător de inventivă, de a reconstrui biografii care, odată cu trecerea timpului, ne sunt tot mai inaccesibile.

Andreea Tudosă

La început a fost Cuvântul?

FOTO FITS 2012 © deAdMAR

...și cuvântul l-a făcut pe Om. Dansul este mai mult decât o simplă materializare a unor emoții, este un limbaj universal la care a făcut apel Camille, interpretată de Esther Cloet, printr-o deosebită formă a mișcării haotice tipic umană, un pendul ce nu cunoaște măsura timpului, dar, totuși, o marchează.

O poveste de dragoste, cum altfel?, ce nu-și găsește desăvârșirea într-un devotament total, raportat la un egocentrism cras. *Eu, Rodin*, sunt un violoncel aflat în descompunere. *Eu, Rodin*, am pierdut cheia purității, nu știu să redau armonia pentru a îngenunchia dansul, dar „Marele Uriș este în genunchi”. Cuvântul este mânăuit, în descompunerea sa, de Constantin Chiriac care, vreme de o oră, s-a dezis de orice plurivalență în domeniul artelor, pentru a rămâne omul dezgolit de orice statut, devenind omul Rodin, omul universal, ce are conștiința măreției sale, dar nu și a imperfecțiunii ce determină necesitatea unei dualități.

Adeseori îngenunchiată, redusă la statutul de fiară neîmblânzită, Camille stă sub semnul primordialității, datorată simțirii în formă brută. Singurele cuvinte pe care le rostește par a o face să adere la o lume convențională, în care semnele, bun comun, trebuie utilizate identic.

Paradoxal, metafora este cea mai clară formă de exprimare în universul teatral a lui Patrick Roegiers, autorul monologului. Deși cuvintele personajului Camille sunt într-o formă rudimentară, ce?-urile acesteia au o rezonanță mult mai mare decât fuga de idei a lui Rodin. În încercarea sa eșuată de a deveni propriul lui Dumnezeu, emite niște judecăți de valoare cu valențe biblice: „Adam zămislit în coasta Evei”. Prin această afirmație, micul Dumnezeu, fără nicio îndumnezeire, admite faptul că superioritatea umană trece dincolo de material, ajungând până la înrădăcinarea apriorică existenței.

Să fie Rodin o reprezentare în oglindă a omului ce, în vremuri de demult, domnea peste împărății? Care este regatul său? Camille, deși aparent o reprezentare miniaturală a conceptului de uman, reprezintă, pentru Rodin, un teritoriu foarte greu de posedat, datorită faptului că aceasta își duce existența pe mai multe planuri. Rodin vine în completarea acestora și, pentru că este săvârșit din țărână, își conservă rigiditatea.

Un spectacol al ludicului, al descântecului și al morții fără înmormântare. *Eu, Rodin*, creează imagini și pune omul sub semnul unui Mephisto cu mâinile îmbibate în nămol – „Eu sunt spiritulce-ntotdeauna neagă. Te iubesc, dar te voi doborî!”

Automobile
Bavaria Group

Adina Katona

ambient.
casa casei tale

Participare excepțională la conferința de presă

Vineri, *Călătoriile lui Gulliver* au servit ca temă de discuție în prima parte a conferinței de presă cu care ne-am obișnuit deja la Centrul Cultural Habitus. Ca de obicei, ne aflăm în compania moderatorului Octavian Saiu și a invitaților săi: Silviu Purcărete, Constantin Chiriac, Dragoș Buhagiar și, nu în ultimul rând, Johnathan Mills.

Finanțare culturală din zona privată

În deschidere, directorul FITS, Constantin Chiriac, a readus în lumină provocările artei subapreciate și devalorizate de bugetele infime care sunt alocate culturii. „În timp de criză, încercăm să poziționăm actul cultural acolo unde îi este locul. Europa acordă foarte puțină atenție din punct de vedere financiar culturii, cu toate că, la nivelul vorbelor, al discuției, lucrurile stau altfel”, a zis Constantin Chiriac. Din păcate, bugetul european pentru cultură nu este nici măcar un procent întreg.

Directorul FITS a mai adăugat că „în 2014-2020 există posibilitatea finanțării din zona privată, o relaxare legislativă care să permită o finanțare din acest sector”, spune el. Dincolo de interesul economic care reiese de aici, beneficiem de investiții în zona educațională și în public.

Gulliver așa cum nu l-a-i mai văzut

Adaptarea romanelor lui Johnathan Swift și transformarea lor într-o piesă de teatru a fost o adevărată provocare pentru regizorul Silviu Purcărete. El a trebuit să ia un material

de lectură și să presare un pic de dramatism, pentru o aseasonare pe gustul publicului de teatru.

Ideea de a adapta și regiza povestea din romanele lui Jonathan Swift a apărut acum doi ani, când regizorul purta o discuție privată: „am fost întrebare dacă nu sunt interesat să fac un spectacol pornind de la Gulliver. Dacă o poveste nu are dramatism nu poți să faci nimic în acest sens”, a spus Purcărete. N-a avut timp să refuze, deoarece Constantin Chiriac era lângă el și deja agrease să înceapă repetițiile pentru un astfel de proiect. Acceptând să lucreze la spectacol, regizorul s-a angajat într-o loterie.

„Nimeni din jur nu citise cartea, nici măcar eu. Dar, citind, am văzut că nu este dramatism, ori fără acest lucru nu poți face teatru,” recunoaște regizorul. Lectura dezvăluie cele mai teribile, morbide și sinistre viziuni asupra ființei umane, provenite din frustrările unui om bolnav. Așa, că împreună cu echipa și actorii, a demarat o serie de improvizații și exerciții care au făcut posibil produsul final.

Purcărete ne dezvăluie cheia artei: „actorii nu trebuie să transmită un mesaj limpede ci, dimpotrivă, el trebuie să fie ambiguu și complex. Mesajul pe care trebuie să-l transmită spectacolul este: citiți cartea!”

Frica în teatru îți dă un produs senzațional

Dragoș Buhagiar spune despre el că este un om exact: „de acasă, făceam planuri și schițe pentru spectacol, care, pe măsură ce se dezvoltau pe scenă, s-au transformat. Teatrul nu este ceva ce se poate face acasă sau din birou, deoarece el se dezvoltă mereu.” Conștientizând faptul că acest proiect reprezintă o provocare prin prisma transformării unei lecturi într-o piesă de teatru, scenograful se găsește în mijlocul unei ambivalențe a îngrădirii: frica izvorâtă din

obligația de a face ceva bun. „Talentul nu este ceva ce curge la robinet, îi dai drumul și el curge oricând. Această frică te face să reușești ceva senzațional,” adaugă el.

Johnatan Mills explică provocarea piesei: „ratbag”

Singurul lucru care se inter pune între englezi și scoțieni, ca să înăbușe o revoluție, este simțul umorului. Această analogie a fost folosită de către Johnathan Mills pentru a încerca să explice un termen intractabil: „ratbag”. „Cam așa este și în cazul nostru”, spune el, încercând să respecte opera autorului dar și publicul căruia îi promisese o piesă de teatru pe măsura așteptărilor. Satira, în cea mai crudă formă a sa, a fost transformată într-o reverie a spațiului ecleziastic: „Mesajul este mai optimist. Dăm publicului informații destule pentru ca să-și formeze propria părere fără ca aceasta să-i fie insuflată”, spune directorul Festivalului Internațional de la Edinburgh.

George Banu: teatrul este ca vinul – câștigă în timp

În a doua parte a conferinței, spectacolul *Visul unei nopți de Shakespeare* a fost explicat ca o necesitate a unei antologii de piese shakespeareiene. Autorul scenariului dramatic, George Banu, consideră că se întâlnesc două lumi ale teatrului: cea profesionistă și cea a amatorilor. O provocare a acestei piese o reprezintă faptul că ea se joacă afară, fiind mereu supusă capriciilor vremii, care le poate dejuca planurile.

„S-a întâmplat ca în timpul reprezentației să înceapă să plouă. O parte din spectatori și-au desfăcut umbrelele, iar cealaltă le-au ținut închise, din solidaritate cu actorii care jucau în ploaie”, povestește Gavriil Pinte. Cu toate că este mai dificil, regizorul are încredere în piese neteatrale care se joacă în afara spațiului limitat de scenă: „nu orice e teatru, dar poate să devină”.

Alexandra Achim

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

Mana

Lumina înțelepciunii

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

Vertigo Dance Company este o companie de dans din Israel, foarte apreciată în întreaga lume, care a primit numeroase premii pentru producțiile sale excepționale. Fondată în 1992 de către Adi Sha'al și Noa Wertheim, Vertigo Dance Company realizează spectacole contemporane inovatoare, cu privire la realitățile sociale actuale. În Ierusalim, au înființat o școală de dans care oferă cursuri și ateliere de lucru pentru un public larg, inclusiv programe speciale pentru dansatori cu dizabilități.

Mana, care reprezintă un instrument de lumină, este un spectacol de o intimitate, suavitate, naturalețe și putere intensă, o piesă de teatru de excepție, o lucrare care nu este bazată pe un colaj de scene fragmentate, ci e concepută ca o singură bucată cuprinzătoare. Piesa este formată din dansuri circulare, perfect sincronizate, astfel conturând structura de muncă și, împreună, formează un ansamblu de mare efect.

Decorul, de o construcție șlefuită, este alcătuit din conturul gigantic a unei case albe, ce se deplasează ca un vapor în derivă în față și în spate, iar pe mijloc ușa delicat subliniată, care se deschide și se închide, este folosită de către dansatori pentru ieșiri sau intrări. Acest cadru este schimbat doar când o dansatoare apare pe scenă, fiind suspendată de un balon imens, negru, cu picioarele lungi și goale, cu mersul elegant, dar apăsat.

Muzica cu influențe de jazz transmite emoțiile puternice ce iau naștere în lumea magică, creată de execuțiile perfecte și sublim sincronizate ale dansatorilor. Costumele

create, conținând mai multe straturi de material, duc cu gândul la niște călugări, dar astfel, mișcările dansatorilor devin mult mai complexe, dând impresia, de multe ori, că dansatorii zboară pe scenă. Intregul concept este învăluit într-un flux dintre negru și alb și câte o pată de culoare caldă, iar contrastul dintre umbra liniștitoare din fața scenei, care parcă e cufundată în cerneală, și fundalul alb-lăptos, produce o simetrie deplină în centrul poveștii.

Femeia reprezintă cercul, iar bărbatul linia. Formele geometrice acționează în dialogul dintre femeie și bărbat, atrăgând dramaticul între forțele de viață, care luptă pentru aprecierea celuilalt. Femininitatea devine simbolică prin formele circulare, precum balonul ca o lună mare deasupra casei, sau prin răsuciri senzuale, iar masculinitatea se propagă prin liniile ascuțite, rigide, precum vârful acoperișului sau ușa dreptunghiulară și severă. În *Mana* predomină numărul bărbaților, care aduc o tehnică excelentă, sensibilitate și prezență scenică.

Vertigo Dance Company, cu *Mana*, un spectacol ireal, fantastic, subliniază diverse idei, teme clasice, precum lupta dintre bine și rău, frumos și urât, plural și singular, dar și lupta pentru dragoste și adevăr, privilegiul celui ales sau contradicția dintre exterior și interior. Noa Wertheim pune în scenă un experiment unic, compus dintr-o structură de spirală, plină de impuls energetic, care transformă întregul concept într-o dorință de auto-acceptare, într-o creație de un rafinement pur.

MARQUARDT

PETROM

Membru OMV Grup

vodafone
Esquire

 BECK'S, BEREA CARE A SPUS
 NU IMPOSIBILULUI SUSȚINE FESTIVALUL CARE
 A SPUS NU CONVENȚIONALULUI

Nu te să consumi Beck's cu moderație

Doriana Tăut

Abracadabra: zece ani de magie

Copilăria este ceva ce nu pierdem niciodată, însă, uneori uităm să o mai căutăm. Un chicotit vesel, o bucurie sinceră, căutarea unei mâini calde, fascinația vis-a-vis de joc și de magie, sunt, toate, reminiscențe ale vremurilor în care uitam de griji și de imagine, nu aveam responsabilități prea mari și timpul nu era niciodată o problemă. Pe atunci eram copii și, de fiecare dată când ne aducem aminte de acei ani, zâmbim cu nostalgie.

Există, însă, oameni care nu și-au rătăcit niciodată această putere și plăcere de a se dăruii copilăriei din ei înșiși și, mai mult, își dedică o parte importantă din viața lor unei misiuni sacre ce trebuie prețuită necondiționat: cultivarea spiritului ludic și a fascinației pentru lumea poveștilor, acea lume care ne inspiră și care ne oferă totodată

și un refugiu minunat în fața problemelor mici sau mari pe care le avem indiferent de vârste. Un astfel de om este binecunoscutul magician, actorul Marian Rălea, care a venit și anul acesta să fie alături de copiii sibieni, dar și de părinții și bunicii lor, într-o serie de reprezentații care celebrează împlinirea a zece ani de când secțiunea dedicată copiilor și, implicit, spectacolele Abracadabra, sunt prezente în Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. An după an, copiii au avut ocazia să facă cunoștință cu diferite personaje din poveștile mitologice românești, din istoria teatrului, din legendele lumilor apuse și, mai ales, au avut ocazia să se joace, să danseze, să învețe și să crească alături de ele. De la an la an, cei mici devin tot mai mari și alții mici apar pe scenă și devin, ei înșiși, eroi de poveste. Totuși,

unele lucruri nu se schimbă niciodată: curiozitatea și bucuria cu care acești mici înțelepți primesc orice personaj, privirile și râsetele sincere, mândria din ochii părinților și bunicii lor când își văd puii pe scenă și dimensiunea oricărei trăiri pe care copiii o experimentează, fie ea frică, dorință, bucurie, mulțumire sau regret, toate sunt trăite la maxim, fără nici un fel de conștiință a unei măsuri autoimpuse de procesul de maturizare. Și anul acesta, de întâi iunie, s-au întâmplat lucruri minunate în Parcul Subarini, unde copiii au fost prezenți în număr foarte mare și nu s-au lăsat intimidăți de ploaia cea ghidușă, care parcă vroia, cu orice preț, să le strice distracția. Împreună cu Magicianul, copiii au făcut un ritual păstrat din moși strămoși pentru îmblânzirea ploii și, astfel, norii au devenit

ascultători, iar ploaia s-a oprit, miraculos. Lumea poveștilor și-a deschis larg porțile și cei mici au intrat alergând în ea, iar mai târziu, când ploaia a revenit cu forțe proaspete, nimeni nu s-a mai lăsat intimidat și cu toții au continuat joaca, chiar dacă unii s-au udat de tot.

Curajul de a trăi clipa, ignorarea totală a timpului, energia constantă și molipsitoare sunt simptome ale copilăriei. Cei mici le au cu toții și sunt mândri de ele, iar cei mari le au și ei, însă rareori le dau voie să se manifeste, pentru că, de cele mai multe ori, le supun la un tratament crunt de seriozitate. Și totuși, oamenii de toate vârstele au simțit vibrația magică și erau cuprinși de o poftă nebună de viață, care s-a revărsat în jocuri, dansuri și culoare ce au adus soarele în Parcul Subarini.

La Festivalul Internațional de Teatru,
Cif îi poștește pe oaspeții Sibiului în lumea de poveste a "Călătoriilor lui Gulliver".
Vino să vezi piesa de teatru, montată la Teatrul "Radu Stanca", iar apoi te așteptăm în
zonele de spectacol ca să te fotografiezi chiar în pielea personajelor, la panourile de poveste
cu scene din "Călătoriile lui Gulliver".
Câștigă, în weekenduri, de la personajele de legendă care te vor întâmpina în zona pietonală,
o invitație la o plimbare regală prin Sibiu, în caleașca Cif.

Cif te invită odată ca niciodată la amintiri
de basm din "Călătoriile lui Gulliver"!

Întotdeauna un final frumos!

Carmen Stroia

Invitație la călătorie

Care este comportamentul nostru vizavi de un necunoscut? Cum interacționăm cu el? Ce se întâmplă la întâlnirea cu celălalt?

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

În spatele unei nebuloase albe s-au ascuns opt cosmonauți, veniți din galaxii diferite și care au aterizat pe o planetă minusculă, Lena. Marco Berrettini a început cu acest cadru imaginar și l-a exploatat printr-o metodă umoristică, apelând la dans și muzică. Povestea acestui spectacol atinge cotele cele mai înalte ale filozofiei a științei, examinând relațiile interculturale. Într-o lume agresivă, cum este cea de azi, nu mai avem timp să ascultăm, să întrebăm, să cercetăm, să citim. Care este comportamentul nostru vizavi de un necunoscut? Cum interacționăm cu el? Ce se întâmplă la întâlnirea cu celălalt? La aceste întrebări ne-au răspuns cei opt cosmonauți, îmbrăcați identic, într-un costum gri poleit cu metal, bascheți, mănuși și o cască mare, încadrată de un șir de luminițe violete. Începând cu atingerea mâinilor, contactul vizual și olfactiv, apoi până la descoperirea funcției reproductive, personajele au trecut printr-un complex și vast șir de stări: atracție, respingere, gelozie, consolare, excitație, curiozitate, sfială, satisfacție. Momentul în care și-au îndepărtat căștile a fost unul intens, de tăcere, nimeni nu se mai mișca, doar lacrimile dansau pe obrajii fiecăruia. Pe chipurile lor se putea citi, cu ușurință, bucuria de a cunoaște necunoscutul, uimirea, emoția profundă. Vorbind aceeași limbă, sub forma unui joc, ștângărește, fiecare a repetat aceleași cuvinte memorabile: „Do you remember this game I was teaching you? I will try again. A little bit more. Theat was fun!” Totul a devenit amuzant, toți au ajuns să fie membrii unei mari familii; mai puțin unul care a stat retras până la finalul reprezentației. Muzica a început să fie, dintr-o dată, foarte ritmată și antrenantă, iar interpretii s-au avântat într-un dans cu un sincron desăvârșit.

Decorul minimalist, compus dintr-un podium portocaliu, în forma unei farfurii zburătoare, a fost de un efect formidabil. O machetă aidoma realității a apărut în scenă în momentul critic al existenței lor. Tot sub forma unui joc, cei șapte și-au spus părerile lor despre ceilalți membri ai familiei, bazându-se pe o sinceritate brută. Astfel, am aflat numele lor, dar și defectele: „nu-mi place când nu ascuți”; „te plimbi de parcă ai fi George Clooney”; „nu-mi place că nu ascuți persoanele care vorbesc cu tine”; „ești prea rece sau prea fierbinte, nu ai niciodată o temperatură normală, te miști prea încet, te comporți ca o domnișoară bătrână”... La finalul spectacolului, cei șapte cosmonauți s-au prezentat, spunând imperfecțiunile lor și nu numele: „Sunt George Clooney”, „Sunt violent”, „Sunt o domnișoară bătrână”, „Eu nu sunt divă”, „Sunt în afara discuției”, „Sunt prea încet”, „Sunt prea mândru”. Subit, cosmonautul cu numărul opt a decis să îi cunoască pe ceilalți, prezentându-se și repetând, hipnotic, cu o pasiune covârșitoare, numele său: Mana. Bineînțeles că, în curând, s-a instalat și binecunoscuta melodie *Mana, Mana...* În final, nici nu mai conta faptul că limbajul lui era diferit și că ceilalți nu îl înțelegeau, deși au încercat să-i vorbească în engleză, franceză, germană și spaniolă, pentru că s-a integrat perfect în peisaj.

Conceptia călătorului prin lume, veșnic în căutare, permanent dispus să descopere, curios prin firea naturii, dar ascuns sub mantia expresiei din zilele noastre „time is money”, a avut un rezultat uimitor. Actorii au fost aplaudați și aclamați, întreaga sală cânta *Mana Mana*, iar în aer se putea respira aprobarea acestui subiect din care s-a născut spectacolul.

adverorial

Industrial Software

„Scopul Industrial Software este de a-și aduce aportul de calitate și inovație printr-un model de afacere profitabil și sustenabil care să asigure satisfacție și plus valoare tuturor partenerilor săi, cu o influență pozitivă asupra societății și a mediului înconjurător. Ca și actor pe scena socială, Industrial Software are responsabilitatea morală de a se implica social și de a-și aduce contribuția la dezvoltarea economică și bunăstarea societății, de a apăra cultura și încuraja educația. În acest sens, ne implicăm activ, acționăm și sprijinim diversitatea culturală și creativitatea, responsabilitatea socială reprezentând parte integrantă a strategiei de afaceri a companiei.

Industrial Software activează pe piața soluțiilor integrate în domeniul tehnologiei informației, de peste 13 ani. Prin soluțiile oferite și cu ajutorul unei echipe de 70 de profesioniști, ne propunem să aducem un plus de eficiență în cadrul organizației clienților noștri, găsind tehnologia potrivită, construind un mediu eficient și productiv care să ajute la optimizarea proceselor interne și în același timp la reducerea costurilor.”

Corina AGAFIU
Manager Îmbunătățire Procese

Savu Popa

Premiere livrești

Seria lansărilor de carte din cadrul festivalului a fost reluată de regizorul și scriitorul Mihai Mănuțiu, care a adus la Sibiu cinci din cărțile sale. Evenimentul a avut loc vineri, la Centrul Cultural Habitus, alături de autor aflându-se profesorul universitar, criticul literar și scriitorul Sorin Alexandrescu (o prezență deja constantă în festival, cunoscut ca fiind nepotul de soră al lui Mircea Eliade) și criticul de teatru George Banu (familiar, deja, publicului sibian). Gazda evenimentului a fost, din nou, Octavian Saiu. Mihai Mănuțiu este regizor de teatru și profesor onorific la Departamentul de Teatru de la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj și regizat peste cincizeci de spectacole, atât în România, cât și în străinătate. În scriitura sa, se produce o interferență fericită între planul scenic și cel literar, al „colii de hârtie.” Datorită acestei întâlniri, dintre gândirea regizorală și cea literară se produce un schimb de energii esențiale în scopul reliefării frumuseții uneia prin ceea ce are mai inedit cealaltă. Mai concret, printr-un exemplu, lumii teatrului îi este evidențiată o anumită simbolistică, sau o profundă semnificație, datorită actului ficțional. În acest scop, Dan C. Mihăilescu vorbea despre „dimensiunea filosofică a actului teatral.” - care nu o filosofie aridă, insuportabilă, ci una în stare să scoată la suprafață umanitatea cu care este încărcat resortul interior ale teatrului. Despre aceste lucruri vorbesc și volumele prezente în această ediție de festival: *Memoriile hingherului, În Balkanya, eu and ceilalți demoni, Opiniile unui călător nedemn de încredere, Exorcisme și Un zeu aproape muritor*. Toate acestea au apărut la Editura Bybliotek și, după cum afirmă autorul, fac parte dintr-o ambițioasă serie de autor care, în continuare, va cuprinde „toate cărțile de a lungul a patruzeci de ani de activitate teatrală și literară. Totodată, el mizează, pe lângă activitatea regizorală și pe o „continuitate a celei literare, un lucru care nu face altceva decât să certifice plurivalența unei personalități extrem de rodnice pe ambele planuri”. Primul volum, *Memoriile hingherului* adună între paginile sale impresii ale diverselor producții scenice. Textul este „presărat” cu nelipsitele „condimente” care fac un vis, chiar dacă nu să devină realitate, măcar să poată fi trăit cu ochii deschiși. Un „pașaport spre visare se vrea a fi cartea de față, căci o caracteristică de bază a acestei cărți (și nu numai) este și capacitatea de a crea viziuni. Acestea, cu puterea halucinantă a unui vis se încheagă într-o formă a spectacolului văzut prin „lentilele literaturii. Autorul vede această lansare ca pe o nouă premieră, iar bucuria de a fi din nou prezent la Sibiu este, ca de obicei, pe măsura descoperirii unor noi șanse de a privi arta ca spectacol. O adevărată lecție din partea lui Mihai Mănuțiu, despre cum două arte, literatura și teatrul, pot deschide calea spre vis.

Opțiune Salariat

Raiffeisen BANK
Reușim împreună.

Câștigă o "delegație" în Republica Dominicană!
SMS la 1756*

Lună de lună ai în buzunar Smart Mobile!

Adu-ți salariul la Raiffeisen Bank și beneficiezi de:

- Dobânzi preferențiale la depozite
- Serviciul Smart Mobile direct pe telefonul mobil
- Multiple opțiuni de plată a facturilor

☎ 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

*Trimite SMS gratuit la 1756 cu textul "salariat" și un reprezentant Raiffeisen Bank te va suna pentru detalii. Numărul este valabil doar în rețelele Vodafone și Orange. Se acordă 3 premii constând într-o vacanță de 2 persoane în Republica Dominicană. Perioada promoției: 2 aprilie - 30 iunie 2012. Tragerea la sorți va avea loc pe data de 15 iulie 2012. Regulamentul oficial al promoției este disponibil gratuit pe www.raiffeisen.ro și în agențiile Raiffeisen Bank.

FARMEXIM

Oamenii fac diferența

Ana Năneștean

Voci în acorduri Baroc

„Itinerariu spiritual,
în ritm muzical...
acolo unde
starea noastră
nu mai este
una pământeană,
ci una cerească”

Vineri, 1 iunie, în cea de-a opta zi de festival, Biserica Ursulinelor a găzduit concertul *Voci în acorduri Baroc*, susținut de grupul vocal Acapella, din București. În deschiderea evenimentului, părintele bisericii a adresat câteva cuvinte publicului prezent, afirmând un adevăr despre concertul grupului vocal Acapella: „Se încadrează în zilele baroce ale Sibiului nostru, vechiul și neînvechitul oraș din inima țării.” Prezența acestui grup la Sibiu nu este o premieră, anul 2007 fiind momentul în care concertează pentru prima oară la Sibiu, iar acum este a șasea oară când sibienii au bucuria și onoarea de a participa la concertul acestui grup vocal.

Înainte de începerea concertului, nu pot să nu observ faptul că spectatorii au un alt aer față de cel pe care îl sesizam înaintea spectacolelor desfășurate în spațiile convenționale. Poate datorită faptului că ne aflăm într-un loc aparte, diferit față de spațiile cu care ne-am obișnuit să onorăm invitația FITS-ului, cât și ocazia de a participa la un *altfel* de eveniment, se întâmplă ca spectatorul să calce pragul Bisericii Ursulinelor mai liniștit și dispus la o deschidere mai mare, deși această primă impresie poate fi, uneori, o aparență îmbrăcată în bunăvoință și curiozitate. În definitiv, așteptările și severitatea pot să ocupe *același scaun* ca întotdeauna. Putem doar să presupunem, ca mai apoi să ne bucurăm că, odată cu deschiderea concertului, nu mai e loc pentru presupuneri, pentru gânduri sau frământări, e loc doar pentru trăire și sentiment!

Cei unsprezece membri ai grupului vocal Acapella au înălțat zeci de suflete, prin

culoarea sacră din repertoriu catolic al muzicii universale. Durata desfășurării concertului a fost de 45 de minute, iar cele zece voci îngerești au fost conduse de dirijorul George Miron.

Costumele interpreților, de culoare neagră, pe care erau prinse podoabe strălucitoare, exprimau atâta eleganță, simplitate și frumusețe, încât folosirea cuvintelor în descrierea lor, cât și în descrierea prestației artistice a celor care le-au îmbrăcat, nu poate să fie decât săracă și, oarecum incomodă, tocmai pentru faptul că înșirarea cuvintelor este nedemnă să exprime trăirea acelor momente de armonie și înălțare spirituală.

Printre elementele ce aparțin stilului baroc, regăsim concentrarea și interesul pentru claritate, cât și pentru folosirea bogăției detaliilor ce servesc fidel înțelegerii actului artistic și anulării ambiguității. În participantul la actul cultural, ele produc momente de grandoare, înălțare și exuberanță. Momentul artistic al grupului Acapella are la bază muzică vocală, fără acompaniament instrumental și cuprinde cântece religioase, în limba latină, însă, de cele mai multe ori, cuvintele își trădează inutilitatea, punându-se accent pe calitatea și frumusețea sunetului, exprimat liber, concentrarea și rigurozitatea axându-se pe două elemente cheie: tempo și ritm.

La finalul momentului artistic, spectatorii s-au bucurat să consimtă adevărul spuselor Părintelui Nicolae: „Viața este o luptă eternă, dusă spre desăvârșire, iar grupul vocal Acapella a învins.”

Vlad Părau

O întoarcere în Paradis. Anotimpul chitarelor din Ciudad de México

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu ne-a obișnuit deja cu spectacole desfășurate în cele mai diverse spații, de la săli de sport, cluburi underground și până la lăcașurile sfinte ale diferitelor culte religioase. Mai cu seamă că, atunci când vine vorba despre muzică, sentimentul de elevație și cel de evlavie se întrepătrund și îl fac pe om să iasă din sine, să se avânte spre înaltele sfere, la întâlnire cu Divinitatea. Vineri, 1 iunie, a fost rândul Sinagogii din Sibiu să găzduiască un concert unic în felul lui, o dată prin tema romantică dată de titlul *Anotimpul chitarelor*, dar și prin specificitatea grupului care a interpretat concertul – de obicei, un cvartet e alcătuit din instrumente diferite ca mărime și timbru, tocmai în ideea de a obține „o varietate de texturi și culori” sau, cu alte cuvinte, efectul polifoniei. În cazul de față, însă, a fost vorba de un cvartet de chitare, secretul constând în aprofundarea subtilității nuanțelor oferite de exprimarea prin intermediul a patru instrumente de același fel. Cu toate acestea, vocea delicată și distinctă a fiecăreia dintre chitare dădea impresia spectatorului neavizat că se află când în compania unui sunet de harpă, când asaltat de acorduri de pian. Atmosfera degajată de prestația celor patru virtuozii muzicieni mexicani e vecină cu visul și magia. Ea nu poate fi descrisă în termeni tehnici, ci doar prin intermediul senzațiilor capabile să reconstruiască o asemenea stare de spirit. Imaginați-vă o după-amiază ploioasă, predispoziția către melancolie, sentimentul de nimicnicie al omului aflat într-un cadru sacru ca acela al Sinagogii, decorul majestuos impregnat de motive ancestrale, liniștea somptuoasă a unui spațiu destinat rugăciunii și meditației – iar în mijlocul a toate acestea și, răzbătând cu simplitate prin zgomotul de fond al ploii, o muzică nepământească, în acorduri pline de lumină, purtând în ele o poveste de o tandrețe și umanitate duse până la lacrimi.

Publicul, extrem de numeros, asculta înmărmurit, se lăsa învăluit de muzica nepământească ca de un balsam binefăcător, își purta reveria cu ochii închiși sau cu o vagă înclinare ritmică a capului. Unii spectatori erau cu lacrimi în ochi, alții murmurau melodiile pe care le recunoșteau. Cu toții erau extrem de mișcați, pătrunși de această oază de liniște a sunetelor și a armoniilor. O stare cu o treaptă mai jos de bucuria angelică sau vecină acelei mistice existențe „în sânul lui Avraam”. O întoarcere la frumos, la sinele luminos, înapoi în Paradisul pierdut. Această reușită pe care

spectatorul o cântărește în parametri senzoriali se traduce într-o demonstrație de măiestrie profesională a celor patru renumiți muzicieni (Sayil López, César Lara, Joaquín Olivares și José Luis Segura) care formează, începând cu 2001, grupul El Cuarteto de Guitarras de la Ciudad de México, având ca obiectiv principal promovarea muzicii contemporane de concert scrise pentru cvartet de chitare și, mai ales, a operelor muzicale noi, scrise în ultima perioadă și care încă nu au atins o răspândire care să le consacre. Cei patru muzicieni aduc împreună patru stiluri personale distincte ce alcătuiesc o sinergie în cadrul pieselor interpretate. Pentru aceștia, chitara nu reprezintă doar un instrument prin care se exprimă ci, înainte de toate, un mijloc de comunicare și regăsire.

Cvartetul Chitarelor a devenit recunoscut și a reputat numeroase distincții din partea unor instituții, festivaluri și concursuri, atât în statele mexicane cât și pe plan internațional. Astfel, cu ajutorul finanțărilor obținute, se reușește editarea în 2004 a unui CD reprezentativ, intitulat *Jicoma a cuatro* și conținând opere special concepute și dedicate de către compozitorii mexicani de renume. Voi cita din introducerea albumului:

Cvartetul Chitarelor din Ciudad de México reunește patru interpreți tineri și virtuozii ai acestui instrument, care și-au dedicat talentul în slujba muzicii de cameră și au dezvoltat între ei o complicitate și comuniune în cadrul căreia să ascuți și să cânti e la fel de important și care transcende simpla disciplină și ordine muzicală prin explorarea subtilităților date de cromatică, dinamică, perspectivă și implicare. Acest proiect, în loc de a căuta un succes facil printr-un repertoriu alcătuit din aranjamente binecunoscute, constituie o veritabilă antologie de lucrări special concepute pentru acest ansamblu de către compozitorii mexicani contemporani, puternic atașați de chitară ca instrument de exprimare muzicală.

Un motiv în plus pentru care *Anotimpul chitarelor* a reprezentat un moment de grație pentru publicul sibian și așa spune că a fost o șansă rară să avem în față un asemenea concert, cu protagoniști de înaltă ținută și veniți de la celălalt capăt al lumii, special pentru noi. Un vis frumos, o clipă de înălțare, din vraja cărora am vrea să nu ne mai trezim niciodată.

Mihaela Anghel

Improvizații și zâmbete: Dolly Bomba Brainstorming

Pietonala Nicolae Bălcescu a fost gazda unui spectacol de improvizație care a adus soarele în viața oamenilor. Dolly Bomba Brainstorming este un show al unui om nebul, un om frumos de nebul, care, pe lângă faptul că se folosește cu măiestrie de tot ceea ce înseamnă mediul înconjurător, pentru a putea să impresioneze, are și câteva abilități speciale. Se pune că toți oamenii te pot face să râzi, însă cel mai probabil nu toți te pot face să vrei și să poți să râzi mai mult sau mai bine.

Spectacolul se desfășoară, astfel, sub aplauzele publicului, dând drumul energiei devastatoare a actorului, care reușește să utilizeze numeroase tehnici ale narației ca să construiască, poate, unul dintre cele mai aclamate show-uri stradale.

Chiar dacă mai încântați au părut a fi copiii, nici adulților nu le-a căzut greu porția de comedie, presărată cu dans de cabaret, cu muzică, cu magie, poezie, improvizații, pantomimă și multe altele. Un adevărat one-man show care arată că se poate face teatru de stradă și în condiții mai puțin prielnice, chiar și atunci când apare un câine vagabond, chiar și atunci când oamenii se împăște, actorul transformându-se, pe rând, din bebeluș, în divă de cabaret; din comedian, într-un seducător dansator; din circar, în muncitor și așa mai departe. Nu trebuie să ignorăm nici faptul că acest spectacol este, de fapt, un mare tribut adus personalităților din *showbiz*-ul internațional, dintre care nu putea lipsi diva Marilyn Monroe, show-ul în sine utilizându-se de cele mai fine tehnici de transformare, prin care actorul a reușit să pună în valoare tot ceea ce și-a propus.

Desigur, ținta finală a fost aceea de a se autoevalua, de a se autoevidenția, de a face cunoștință publicului cu personajul principal al acestui spectacol, care reprezintă un alter-ego al actorului, fiind nimeni altul decât Dolly Bomba. Acest personaj deosebit de vioi, de lenez în unele ipostaze, de vesel ori poate trist, însă totdeauna poetic și șarmant, a reușit să facă publicul să se transforme în același timp cu el, bazându-se pe instinct.

Chiar dacă unele guri mai rele șopteau că nu e mare lucru ce face Dolly Bomba în spectacolul de improvizație, trebuie să ținem seama de faptul că show-urile individuale sunt cele mai greoaie, iar atunci când trebuie să te lupți cu destinul, desigur că o faci cu măiestrie. Actorul folosește o limbă de circulație internațională alambicată adesea, stălcind cuvintele, bazându-se pe ironie, încearcă să se facă înțeles de toată lumea, încearcă să îi facă pe aceștia să zâmbească și, desigur, îi îndeamnă să uite măcar pentru cincizeci de minute, de necazurile zilnice, care ne apasă viața. Dolly Bomba se vrea a fi, în final, un adevărat analgezic pentru o populație, comunitate plină de intemperii vieții, de furtună și deosebit de crudă.

De menționat este și faptul că actorul se folosește de stradă cu măiestrie și, ca să poată improviza cât mai bine, ajută publicul să își recapete vioiciunea, vitalitatea, totul fiind ca o gură de aer proaspăt, o doză de energie pozitivă perfect echilibrată. Astfel că poezia și magia lui Dolly Bomba Brainstorming ajută publicul să își amintească și de nevoile primare, precum mâncatul, băutul, iubitul, dormitul și multe altele, formând un întreg cerc vicios pe Pietonala Bălcescu.

Nu trebuie să ignorăm nici faptul că actorul italian a știut foarte bine și cum să fie refuzat și cum să fie blamat, primind deopotrivă și aplauzele și zâmbetele sau chiar iubirea publicului.

SC MARQUARDT SCHALTSYSTEME SCS
Str. München nr. 2 SIBIU
Tel. 0269/501760 Fax. 0269/501766
E-mail: recrutare@marquardt-ro.com
www.marquardt-schaltssysteme.ro

MARQUARDT

CREAM VIITORUL GANDIND SI ACTIONAND IMPREUNA !

Marquardt in lume

Marquardt este unul dintre cei mai mari producatori de componente electronice din lume atat pentru industria automotive cat si pentru alte tipuri de industrii. Marquardt a inceput ca afacere de familie in Rietheim-Weilheim in Germania in anul 1925, iar in prezent datorita produselor inovative detine filiale in Europa, Africa, Asia si America, avand peste 5000 de angajati.

Marquardt in Sibiu

Marquardt se afla in Sibiu din anul 2006 cand a inceput productia de componente electronice si de mase plastice pentru domeniul automotive. Compania se afla intr-o continua dezvoltare urmand sa demareze noi proiecte de extindere a capacitatii de productie cat si de Cercetare - Dezvoltare. Pentru a se mentine competitiva la nivel international Compania Marquardt investeste anual 10% din profit in cercetare si dezvoltare. In anul 2008 pentru dezvoltarea de noi produse, Compania Marquardt a pus bazele Centrului de Cercetare si Dezvoltare Software. Marquardt ofera oportunitati viitoare de cariera in urmatoarele domenii: asamblare, injectie mase plastice, automatizari, calitate, logistica, proiectare mecanica, IT, testare si dezvoltare software, programare.

Redal Cafe
Cofetărie ✿ Patiserie ✿ Cafetărie Gelaterie

UniCredit Țiriac Bank

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU
MUȚUMEȘTE URMĂTOARELOR INSTITUȚII PENTRU SPRIJINUL ACORDAT:

- Serviciul Public de Poliție Locală al Municipiului Sibiu
- Inspectoratului Județean de Poliție Sibiu / Poliția Municipiului Sibiu
- Inspectoratul Județean de Jandarmi Sibiu
- Inspectoratul General pentru Situații de Urgență Sibiu

"à la CATERING"
mâncare sănătoasă și gustoasă

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

1
iunie

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

PARTENER PRINCIPAL

CU SPRIJINUL SPECIAL

PARTENER SPECIAL

